

Évközi 28. vasárnap

Lk 17,11-19

A hálátlan leprások

Jézus más evangéliumok tanúsága szerint csak a zsidóknak hirdette az Isten országának igéjét, sőt a tevékenysége, így gyógyítása is csak a zsidókra terjedt ki. Ez a történet azonban talán nem véletlenül a szamaritánusok között végzett tevékenységére utal.

A leprások a kor gyógyíthatatlan betegek voltak, bár a Biblia, így Lukács is, különösebb pontosítás nélkül használja a lepra kifejezést. Ugyanis Jézus idejében így nevezték a különféle bőrbetegségeket. A megfertőzöttek ki kellett vonulnia az emberi társadalomból. Nemcsak azért volt rémes a lepra, mert gyógyíthatatlannak tartották, hanem azért is, mert a beteg embert megfosztotta a másokkal való érintkezéstől. A lakott területtől távol, csoportosan kellett élniük, és kolompolásal, kiabálással felhívni magukra a figyelmet, ha ember közeledett. Az elbeszélés tehát kicsit pontatlan, mert mielőtt Jézus betérhetett volna a faluba, találkoznia kellett ezekkel a szerencsétlenekkel.

Jézust megelőzte gyógyító, csodatevő híre. Nem csak a rossz hír jár gyors szárnyakon, hanem a jó hír is ellenőrizhetetlen forrásokon keresztül terjed. A legtöbb csodatevő rabbi életében egyetlen gyógyítást vagy csodát tudott felmutatni, Jézus azonban számos csodát tett, és a meggyógyultak, követek mindenkinek elmesélték, mit művelt velük.

A betegség elmosza a zsidó és a szamaritánus leprás közötti határokat. A betegség a közös nyomorúság szolidaritást teremt. Így a leprások nem jelzik, ki a szamaritánus és ki a zsidó. Mindannyian betegek és nyomorultak. Jézus nem érintkezik a leprásokkal, hanem azt teszi, amit törvény parancsol: hivatalos tanúkhöz küldi őket, akik megállapítják a gyógyulásukat (Lev 13,45-46). Ez esetben ugyanis nemcsak a betegségtől kellett meggyógyítani a beteget, hanem a betegséggel járó kirekesztettségét is fel kellett oldani. A Jézusban való bizalom jele, hogy a beteg leprások elindulnak megmutatni magukat a papoknak anélkül, hogy tudnák, meg fognak gyógyulni. A gyógyulás időközben történt. Mindegyikük meggyógyul. Egészséges emberként azonban a zsidók lenézik a szama-

ritánust. De éppen ez a szamaritánus (másutt idegen) érzi a szükségét, hogy Istent dicsőítve, megköszönje a gyógyítást Jézusnak.

Ezzel a történet farizeus-, jeruzsálemi zsidóellenes élet kap, hogy az irgalmas szamaritánus történetéhez hasonlóan itt is a zsidókkal szemben a lenézett kisebbség legyen az erkölcsi példa.

Az is újdonság, hogy a gyógyulás nem eredményez automatikus megtérést mindenkiben. Ezzel Lukács egy új tanítást tár elénk: Isten mindenkin könyörül, de csodás segítsége nem mindenkiben váltja ki a hálaérzetet, hatására nem mindenki tér meg. Ez a történet mondanivalója. Itt a testi és lelki gyógyulás szétválik egymástól. Korunk embere is, szorult helyzetében fogadkozik, a szükség elmúlta után pedig minden fogadalmáról megfeledkezik.

Az emberi segítséget automatikusan nem mindig követi a hála, ezért sokan visszariadnak a segítségtől, de nem az Isten. Ő mindenkin könyörül, még akkor is, ha nem minden gyógyultból lesz tanítvány. Jézus Isten feltétlen nélküli jóságát képviseli, az emberek viszont, akik erre érzéketlenül reagálnak, magukat minősítik. Ők lelkileg nem gyógyulnak meg a hálátlanságuk miatt. Ez súlyosabb betegség, mint a lepra.

A tizedik leprás imája

*Áldalak téged, Uram, mert nem vagy személyválogató!
Hálát adok neked, hogy éppé teszed testünket és lelkünket!
Áldalak téged, aki azért jöttél, hogy bennünk helyreállítsd
lerombolt szentélyeidet! Köszönöm neked, Üdvözítőm, hogy
visszaadod az ember elvesztett méltóságát. Jöjj, Uram,
dönts le minden elválasztó falat és nyisd fel szívünk zárt
ajtóit, hogy ne tagadjuk meg szeretetünket tőled és egymás-
tól! Amen.*